

Stefano Dal Bjanko

RASEJANOST

SELIDBA

More koje se pruža ispred nas nije od betona kao što izgleda, sazdano je od vode, iako je čak i voda jedna stena. Skroz u dubini kreće se, ima živote u sebi.

Ako se i mi pokrenemo
bićemo dva od tih života
i živećemo tako.

Naša kuća više nije useljena.

Drugi put nastojali bismo da uhvatimo kretnju ispod površine, i svaki put ta bi nas kretnja pozivala, makar i bila naša izmišljotina. Sve je vodilo tamo, tom iskrenju kretnji možda izmišljenih a ipak umirujućih.

Tako smo otišli,
i dalje odlazimo stalno se vraćajući.
I sve se preobražava: kuća više nije useljena, ili je nêma, ili je drugačija, ili smo drugačiji mi koji sada shvatamo samo more i njegovu fluidnost stene.
Naše more je Milano, Italija, i ne pruža se ispred nas nego je oko nas. Naša kuća je jedna kuća u Milanu.

RASEJANOST

Nekada, kada bismo gledali granu, vrapca ili list kako se ocrtavaju s druge strane prozora, uvek bi bila otvorena mogućnost da grana, list, vrapac izađu iz svojih kontura, stope se sa nama, s vazduhom između nas. Mogli smo ih lepo osetiti, doista pustiti da se iznova i konačno oslobode, ponekad, uz malo volje i sreće, bili bi prava vizija. Tada bismo bili zadovoljni i to je bilo dovoljno.

Sada, kada ne znamo šta da radimo, možemo izaći na terasu i pitati vetar da li je tačno da smo srećni. Ali, sve ovo pomicanje grana, uvek gledano iznutra, podseća na pulsirajuće srce, srce naše kuće izbačeno vani.

Sve ovo pomicanje biljaka koje smo kupili i drugih, velikih, što su ovde od ranije – tiho mnoštvo topola na vetru s one strane prozora – ne hoteći sadrži naše godišnje doba, ne hoteći saglašava se sa našim životom.

I mogu osetiti da stanuješ mnogo daleko i da možda nema ničeg što bi ovde u okolini bilo tvoje.

I hteo bih da se izvinim. Izvini ako ponekad, kao sada, konstruišem tvoj život, i pišući govorim o tebi i pripisujem ti svoje misli. To je vrsta preliivanja, i stid me je zbog toga, ostatak potrebe za lepotom, uz dodatak straha da ću morati da ostanem sâm. Pre no što odem, hteo bih da zajedno slušamo topole. Sada, hteo bih samo da mi misli odlutaju.

ALFABET

Kao mesec u dva posle ponoći
kao bela suza
kao dva meseca iz naših očiju
ne uspeva sva ova svetlost
da te obasja.

(voleo bih da te pitam nešto što bi funkcionisalo kao pitanje,
prekinuti ovo neprestano pristajanje

u ovoj kući, uz sve ovo svetlo)

Hodnik je nešto mračniji i tamo se nikada ne srećemo: to je prolazna zona, tu gajimo oprez, kada se jedno kreće drugo gleda da miruje.

Tako se ljubav odvija u iznenađenjima: otkrivaš me u nekoj sobi, ja tebe otkrivam i ljubimo se očajnički, kao da smo se prvi put tu zatekli.

Skoro svako veče, malo pre no što svetlost ode, dolazi vetar, prvo kod tebe, ulazeći kroz sobu, a potom kod mene u drugoj sobi. Tada ustajemo raširenih ruku i izgledamo kao dve statue, ali osmehnute, i nêma pitanja, samo igre svetlosti i vetra što nam pokreće odeću.

Tako si ti između vetra i mene.
Gde te vetar sretne stvara praznine koje ja osećam.
Tako mi pričaš,
a ja te gledam i ne pitam, ne postavljam ti pitanja, ljubavi.

PESMA ZA DANAS

Sa mnom

Pošto sam pripremio obrok odmaram se i čekam, pušim cigaretu, hodam po kući, ponešto gricnem sa stola, i taj ukus me umiri, umiri glad u meni i moju želju da te vidim.

Bez mene

Nagnutost ekrana kompjutera ista je kao i nagnutost plastičnog stalka za čitanje što je malo dalje, lampa na listovima i crnom kvadratu pisaćeg stola, prazna žuta stolica bez mene: sve je ovo tvoj pogled u fazi uzvraćene ljubavi.

Sa nama

Videli smo se, ti skupljene kose u vunenoj odeći poput dobre starice, ja trbuha ponad belih pantalona i u groznom plavom džemperu. Videli smo se i tek zakratko postideli.

Bez nas

Bez nas je kuća, svakako, tiha, ogledala su mirna a svetlo upaljeno zbog lopova, biljke bacaju senku koja je stalnija od normalne. Komarci stoje na zidovima. Niko nas ne čeka.

PRE ARTURA

Prvo bi hteo da se čitava kuća sredi:
okreće zidovi, operu zavese,
zatim još dva ili tri tepiha
i druge stvari, tako da kada
Arturo bude došao
oseti miris kuće.
I potom bih hteo da se više ne svađamo,
tako da se osmehuje sve vreme
i da čist spava ličeći na nas
(ali s tvojim očima, nose, ustima)

GOLUB

za Klaudija

Golube na mom prozoru
što si se sav udruenio,
gledam te i mislim na to kako sam
te više puta video, ako sam to tebe gledao
ili je to bio neki tvoj rođak, malo sivlji
malo belji.

Ovoga puta sklanjam se,
puštam te da odeš ili ostaneš,
ne bavim se tobom.

Nije to zato da te ne bih uplašio
ili da bih te više voleo,
nego tako, što je moj život drugačiji,
u redu je to
što naša srca liče
kao čovek i životinja
različiti a spojeni pod istim suncem.

ČARŠAVI

Imam dva čaršava stara dvadeset godina
i jednu cvetnu jastučnicu
koje u kući držim za intimne prijatelje,
koristim ih stalno ali svaki put brinući
i moleći se, strahujući
da će se jednom pocepati pri pranju,
svaki put zamišljam potonju
diversifikovanu upotrebu izrezaka
kao zavesica, maramica, kao navlaka za stvari,
kao vrećica za pantofle.

Moji prijatelji ne znaju da uvek uzdrhtim
kad ih gledam kako blaženo spavaju
u sudarijumu (samo moje) prošlosti
koja se stalno zbog njih tanji i stalno me,
zahvaljujući njima, stavlja na muke.

SADRŽAJI

Kad se jedna svetlost uperi protiv druge
i lampa se, recimo, namesti
da osvetljava prozor sa pisaćeg stola,
ili kada pokušate da razlikujete
od mraka crnilo,
kao u slučaju slike i zida
u nekoj sobi noću,
nikada ne znate ko pobeđuje,
ali shvatate da su braća
veliko i malo,
sadržaj i sadržalac.
I kada se to desi
hteli bismo da budemo ponosni,
na ovu kuću,
na sve ovo svetlo.

13. FEBRUAR, INSOLACIJA

Sunce što se u novom parku bešumno spušta na leđa pasa i majki, i prelama na trepavicama uspavane dece, retkim vlasima penzionera spokojnih misli, i što bi kao ljubavno sećanje volelo i mene da ima sa drugima u obećanju proleća, maltene i uspeva: osećam da bih i ja, samo kad bih hteo, mogao ući u februarsko svetlo i sigurno bio puno lakši, da glava nije ošamućena i malo i suviše stišana da bi podelila išta, u ovome danu.

ŽIVOT I POGLED

Da se plava devojčica vrati mokra sa kupališta kroz uređene i zgusnute redove plaže Linjano Sabjadoro, da barka nastavi da plovi paralelna obali na granici između različitih voda istog teget i azurnog mora taman je koliko treba ne da se obradujemo životu i pogledu nego da prefiksiramo ono što život i pogled verovatno među sobom dele tamo gde se sastaju zemlja i more.

(Sa italijanskog preveo Dejan Ilić)

Stefano Dal Bjanko rođen je u Padovi 1961, živi u Milanu. Radi na Univerzitetu u Sijeni, bavi se proučavanjem Ariostovog „Besnog Orlando” i italijanskom poezijom dvadesetog veka. Urednik je časopisa *Il gallo silvestre*. Objavio je studiju *Tradire per amore. La metrica del primo Zanzotto* (1997), a sa Đan Mariom Vilaltom priredio je izbor iz Zanzotove poezije i proze *Le poesie e prose scelte* (1999). Knjige poezije: *La bella mano* (Crocetti 1991), *Stanze di gusto cattivo* (u *Primo quaderno italiano* 1991) i *Ritorno a Planaval* (Mondadori 2001).